

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 713/2021
01.07.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Биљане Синановић, председника већа, Радмиле Драгичевић Дичић, Радослава Петровића, Веска Крстајића и Драгана Аћимовића, чланова већа, са саветником Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела ситна крађа, утаја и превара из члана 210. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Ивице Костића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Врању К 109/20 од 07.12.2020. године и Вишег суда у Врању Кж1 69/21 од 30.03.2021. године, у седници већа одржаној дана 01.07.2021. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Ивице Костића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Врању К 109/20 од 07.12.2020. године и Вишег суда у Врању Кж1 69/21 од 30.03.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању К 109/20 од 07.12.2020. године окривљени АА оглашен је кривим због кривичног дела утаја из члана 207. став 5. Кривичног законика, па му је изречена условна осуда којом му је утврђена казна затвора у трајању од 3 месеца и истовремено је одређено да се иста неће извршити уколико окривљени за време проверавања од 1 године, од дана правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело.

Истом пресудом, окривљени је обавезан да суду на име паушала плати износ од 5.000,00 динара, а ОЈТ у Врању на име трошкова насталих пред тим органом износ од 3.165,00 динара на име финансијског вештачења и оштећеном ЈКП „Паркинг сервис“ Врање на име нужних издатака за ангажовање пуномоћника износ од 68.250,00 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, а на начин означен у изреци пресуде, док је оштећено предузеће ЈКП „Паркинг сервис“ ради остваривања имовинскоправног захтева упућено на парницу, јер подаци кривичног поступка не пружају основ ни за делимично ни за потпуно пресуђење.

Пресудом Вишег суда у Врању Кж1 69/21 од 30.03.2021. године, делимичним усвајањем жалбе браниоца окривљеног АА преиначена је првостепена пресуда у погледу правне оцене дела, тако што су радње окривљеног описане у изреци, за које је окривљени првостепеном пресудом оглашен кривим, правно квалификоване као кривично дело ситна крађа, утаја и превара из члана 210. став 1. Кривичног законика, док је у осталом делу жалба браниоца окривљеног одбијена као неоснована и првостепена пресуда у непреиначеном делу, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Ивица Костић, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде и списе предмета врати на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости и након оцене навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, је неоснован.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да је правноснажна пресуда донета уз повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП и с тим у вези наводи да кривично дело, за које је окривљени АА осуђен не садржи субјективни услов – намеру да извршењем дела за себе или другог прибави имовинску корист мале вредности, а која намера није описана у изреци првостепене пресуде. Дакле, према наводима захтева у изреци побијане пресуде, нису описана сва субјективна обележја предметног кривичног дела, због чега се према ставу одбране у радњама окривљеног не стичу елементи кривичног дела ситна крађа, утаја и превара из члана 210. став 1. Кривичног законика.

Одредбом члана 210. Кривичног законика прописано је ситно дело крађе, утаје и преваре и одређено да ће се онај ко изврши ситну крађу казнити новчаном казном или затвором до шест месеци те да се, у складу са одредбом члана 210. став 2. Кривичног законика, крађа сматра ситном ако вредност одузете ствари не прелази износ од пет хиљада динара, а учинилац је ишао за тим да прибави малу имовинску корист односно проузрокује малу штету.

Из чињеничног описа изреке првостепене пресуде и описа радње извршења кривичног дела за које је окривљени оглашен кривим и осуђен произилази да је окривљени критичном приликом на начин описан у изреци пресуде, „...у стању урачунљивости, у намери да себи прибави имовинску корист, противправно присвојио туђу покретну ствар, коју је нашао, један метални стуб – постоље за саобраћајни знак...власништво ЈКП „Паркинг сервис“ Врање, вредности 4.000,00 динара... при чему је био свестан забрањености свог дела и хтео његово извршење“.

У ситуацији када је окривљени предузео радњу противправног присвајања туђе покретне ствари вредности 4.000,00 динара, поступајући у намери да тим присвајањем прибави себи противправну имовинску корист, како је то описано у чињеничном опису дела у изреци правноснажне пресуде, у радњама окривљеног су по оцени овога суда, насупрот наводима захтева, остварена сва законска обележја кривичног дела ситна крађа, утаја и превара из члана 210. став 1. Кривичног законика, при чему су, у конкретном случају, без значаја наводи браниоца којима се указује на непостојање намере, обзиром да је према ставу Врховног касационог суда, намера окривљеног усмерена на присвајање мале имовинске користи управо изражена чињеницом да конкретна присвојена ствар има тачно одређену вредност – 4.000,00 динара, која егзактно значи да је њеним присвајањем окривљени ишао за тим да прибави малу имовинску корист.

Из изнетих разлога, неосновано се у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног указује да је правноснажна пресуда донета уз повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП, мада је овако не опредељује, али то произилази из навода захтева којима се доводи у питање власништво ЈКП „Паркинг сервис“ Врање над предметом кривичног дела, имајући у виду да се сходно члану 210. став 3. Кривичног законика, уколико се ради о приватној имовини физичког лица, гоњење предузима по приватној тужби, од чега надаље, према ставу браниоца, зависи и основаност оптужног предлога и допуштеност гоњења окривљеног у предметном кривичном поступку по службеној дужности.

Супротно изнетим наводима захтева, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП, на коју се захтевом за заштиту законитости неосновано указује.

Наводе садржане у захтеву за заштиту законитости, бранилац окривљеног истицао је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд, је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и у образложењу пресуде је дао јасне и довољне разлоге за свој закључак да је у конкретном случају оштећени управо ЈКП „Паркинг сервис“ Врање односно да је наведено предузеће власник предметног металног стуба – постоља (страна 3. пети став другостепене пресуде), које разлоге Врховни касациони суд у свему прихвата и у смислу члана 491. став 2. ЗКП на њих упућује.

Осталим наводима захтева бранилац окривљеног указује да је изрека првостепене пресуде неразумљива, што представља битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП, те оспорава разлоге другостепене пресуде, чиме заправо истиче битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП и у вези са тим и повреду члана 424. став 1. тачка 1) ЗКП, које повреде у смислу члана 485. став 4. ЗКП, не представљају законом прописане разлоге за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца, па се Врховни касациони суд у разматрање истих није упуштао.

Из напред наведених разлога, Врховни касациони суд је, на основу члана 491. став 1. и 2. ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Андреа Јаковљевић,с.р.

Председник већа-судија
Биљана Синановић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић